

Slovenski

GLASNIK.

Lepoznansko - podučen list.

List 17. V Celovcu 1. oktobra 1867. Letnik X.**Nekterim Slovenkam.**

(Zložil Fr. Levec.)

1.

Tvoje domoljubje
Res ni, kar si bodi;
Toda jaz bi želel,
Da bi vzel ga zloidi.
Svojo obleko lepšaj
Z narodnimi traki,
Da v te zaljubili
Bi se narodnjaki.

S pesmijo pa vsako
Počastiš besedo,
Da pojó Novice
Tvojo hvalo v sredo.

2.

Da si domoljuba deva,
Kdo tajil bi to?
Na klobuku sokolovo
Nosiš zmer peró.

In na prsih mi preživí
Trojnbojni trak
Srca domorodnega je
Preveseli znak.

Vendar če nemškutar hudi
Vprašal bi za té,
Dala, vem, še danes bi mu
Roko in srcé.

Čuden mož.

(Spisal Fr. Remec.)

Bil sem nekoliko dni pri iskrenem prijatelju in nekdanjem součencu redovniku v jugoslovanskej pokrajini. Samostan je velik in práv vkusno zidan; še posebno se pa odlikuje prostorni in skrbno obdelani vrt za njim.

Prijatelj je prebival v precej visokej pa majhnej stanici, ktera je imela dvoje oken na vrt. Pohišstva je bilo samo toliko v njej, kolikor ga je neobhodno potreboval: postelja, miza, dvoje stolov, predalnik za obleko in druge potrebne reči; klečalo, pečca, ura in razpelo na steni. Jaz sem pa stanoval v nekoliko večej in prav prijetnej sobi, ktera je bila navadno samo za goste. Iz nje se je videlo na vrt.

Tihe samostanske samote sem se koj privadil, ker sem bil vže davno hrepenel po miru. Sicer sem pa tukaj imel obilno zabave. Samostanski nadzornik me je bil vže prej dobro poznal, prijatelj me je pa seznanil z nekterimi svojih drugov, ki so mi se močno priljubili. Razkazovali so mi razne znamenitosti samostana in okolice, ali pa smo si, sprehajaje sepo sprelepem vrtu, z mičnimi razgovori kratili čas.

Izmed vseh me je postaren redovnik najboljše zanimal. Zapazil sem si ga koj prvokrat, ko sem ga videl. Bil je visoke in trdne postave, precej suh, lasje so mu vže sem ter tje obeleli, in zgrbančeno čelo je pričalo, da mora biti priletan. Sicer je bil resnega obraza, vedno nekako zamišljen in je sploh malo govoril. Zdel mi se je skrivnosten, in vse je kazalo na to, da je prav svoje vrste in čuden mož. Neizrečeno me je mikalo, da bi ga boljše poznal. Zvesto in na tanko sem ga opazoval, da bi ga nekako izmodroval; ali na čelu ni nikomur zapisano, kar ima v srcu. Hodil sem za njim po vrtu, mislé, da se začnem ž njim pogovarjati; ali vse brez vspeha. Ako sem ga pozdravil, odzdravil je hladno, potem se je pa spet zamislil in po svojej poti dalje korakal. Naposled sklenem, da poprašam prijatelja; morebiti bi vedel kaj o njem povedati.

Sedela sva sama v stanici.

„France! kako je pa ime velikemu in suhemu redovniku, ki je vedno tako zamišljen?“ vprašam prijatelja.

„Misliš li očeta Srečkota? Tistega, ki stanuje mojej celi nasproti?“

„Saj ne vem, kdo tam stanuje. Vidiš ga, tisti le tam na vrtu!“ in ga pokažem s prstom, zagledavši ga skoz okno.

„Oče Srečko.“

„Srečko!“

„Zakaj se pa temu tako čudiš?“

„Menim, da bi to ime vsakemu boljše pristovalo, nego njemu. Srečen gotovo ni! Saj mu na obrazu lahko bereš, da ni!“

„Nesrečen je bil nekda, je li sedaj srečen, ne vem. Pravi pa, da je zadovoljen.“

„Saj sem že videl mnogo ljudi, a tako čudnega moža še nikoli ne. Najrajši molči, nasmehnil se pa še ni, kar ga poznam, da-si ravno ga vedno opazujem; da bi bil take čudi, ne verjamem.“

Prijatelj me smeje se pogleda.

„To se vé, da se tistemu, ki ga ne pozna, čuden zdi“, pravi mi.

„Tudi meni se je v začetku tak zdel, sedaj pa ne. Da ga poznaš, sodil bi inace. Oče Srečko je izvrsten mož. Da je vedno otožen, ni sam toliko kriv. Bil je hudo nesrečen, in tista nezgoda ga je potrla za vse dni.“

„Ta mož me res zanima. Daj, France, povej mi kaj o njem!“

„Povedal bi ti marsikaj; pa ne zameri, da ti ne izpolnim želje. Oče Srečko mi je ko prijatelju razodel skrivnost; kar mi je pa prijatelj

zaupal, tega ne povem nobenemu. Sicer ti pa svetujem to le: On močno ljubi mladež; ali koj na prvi mah ne zaupa nobenemu. Seznanj se ž njim. Razgovarjaj se ž njim. Videl boš, da ti se priljubi“.

Bil sem se nadjal, da mi vsaj prijatelj razjasni čudnega meniha; ali izpodletelo mi je. Zanašal sem se še na očeta Srečkota samega. Moram se ž njim seznaniti, naj velja, kar hoče. Težko sem čakal bodočega dne.

Popoldne se odpravim na vrt, da ga poiščem. Bil je na vrtu in je ravno popravljaj neko gredico. Nisem ga hotel motiti, dokler dela. Naposled vendar nasloni motiko na bližnjo klopico in zadovoljen pogleduje gredo. Ta trenutek mi se je zdel ugoden. Urno mu se pridruživ in ga pozdravim. Redovnik odzdravi.

„Oj, kako prijetno je v samoti! Malo dni sem še le tukaj, a zadovoljen sem, da še nisem bil nikoli tako. Da morem, živel bi zmerom tukaj. Nikdar ne bi hrepenel po mestnem hrumu in šumu. Večno bi živel v samoti!“

„Večno?“ vpraša me radoveden, pogledavši me ostro.

„Da, vse žive dni.“

„More biti; ne poznam vašega srca in vaših misli. Dan danes marsikdo vskljuje: „Prekrasna priroda! Tiha samota!“ A vendar se samo hlina. Priroda in samota ga mikate le za to, ker je sedaj taka navada. Da mu pa vidite v srece! Za čašo vina bi vam rad prodal prekrasno priroda in tiho samoto. Vendar mislim, da se ne prištevate tistim“.

„Gotovo ne! Zakaj neki bi pa samote ne ljubili? Česa mi vendar manjka? Mar me ne obdaja vesela priroda? Mar ne diham najčistejše sape? Nisem li zdrav in krepek? Niso li v samoti najveličastnejja in najslavnejja dela ugledala belega dne? In zakaj najizvrstniši možje samoto toliko ljubijo? Mar niste tudi vi prijatelj samoti? Gotovo. Preživeli ste vže več ko polovico človeškega življenja v njenem krilu, in gotovo niste hrepeneli po pustem in neslanem mestnem hrumu in šumu, po večnej zmešnjavi, ali celó po položčenej revščini po mestih. Verjamem vam pa rad, da nisem tako sposoben za samoto, ko ste bili vi“.

„Veste li to tako na tanko?“ vpraša me smejé. Nasmehnil se je prvokrat, kar sem ga poznal. „Ako vam pa rečem, da je bil more biti vsakdo za njo bolji od mene?“

„To ne more biti!“

„In ako vam pravim, da je bil vsak za njo sposobniši od mene?“

„Ne zamerite! To ne more biti!“

„Pa je vendar le res. Bil sem strasten in živ mladeneč; premedel sem vse kote, iskaje si zabave, ker bi se bil s svetom rad seznanil; strastno sem hrepenel in kopernel po zvestem prijateljstvu, po gorečej ljubezni!“

„In vendar ste več ko polovico človeškega življenja preživeli v tej samoti?“ vprašam ga skrbno. „Gotovo ste bili nesrečni, morebiti hudo nesrečni?“

Oče Srečko se globoko zamisli. Bal sem se vže, da ga s poslednjim vprašanjem ne bi bil razžalil. Kar zapoje samostanski zvon, va-

beči redovnike k molitvi. Oče Srečko odide v cerkev, jaz pa v svojo sobo.

Radoval sem se, da mi je bila sreča tako mila. Današnji razgovor mi je vže nekoliko razjasnil čudnega moža. Še željnejše sem pričakoval drugega.

Drugi dan popoldne grem spet na vrt. Oče Srečko je sedel pod koščatim orehom in se je oziral po vrtu. Zdel mi se je, ko bi nekega nevstrpljivo čakal. Sprejme me prav prijazno.

„Čakam vas, mladi prijatelj, vže dolgo. Mislim sem, da vas danes ne bode. Prav ljubo mi je, da ste prišli. Saj morava včerajšni razgovor nadeljevati, ker sva ga kar nevtogoma pretrgala.“

„Ne zamerite, čestiti redovnik! ako sem vas včeraj razžalil. Spomnil sem se še le pozneje, da mi je po neprevidnem ušlo nekoliko besedice, ktere zasecajo v vaše zadeve.“

„Kaj pravite? Da ste me razžalili? Mene gotovo ne. Ne bodite tako tenke vesti; saj sva prijatelja! Ti pa niso tako hudo napeti. — Ali ne mudiva se s praznimi marnjami! Čas hiti. Kaj ne, trdili ste včeraj, da sem bil sposoben za samoto?“

„Da, res sem trdil to; ali ne zamerite, bila sva vže dalje! Povem vam kar na ravnost. Vprašal sem vas, da li ste bili srečni, ker ste preživeli najlepša leta v samostanu, da-si ravno vas je svet mikal?“

„Vže vem. Prav imate. Pri tem le vprašanji sem se spomnil čudnega dogodka, ki mi se je še mladenču dogodil. Za to sem se tudi nekoliko zamislil. Ali to nič ne dě. Danes vam rad odgovorim. V samostanu sem zadovoljen; svet me nič več ne mika. A vi mladi prijatelj, zdite mi se močno nezadovoljen. Mestno življenje vas ne mika. In zakaj ne? To vam od tod izvira, ker vidite v mestnem življenji samo slabo stran, v samotnem pa samo boljšo. Ali to ni prav. Zedinite obě, ako hočete resnico zvedeti; potem še le sodite. Vendar ne mislite, da bi vas rad navdušil za puhlost nekterih svetnih nasladnosti in hrumčih veselice. Ne prodajam vam slabega blaga za dobro. Da, še veseli me, da vže tako zgodaj poznate ničemurnost in nestalnost nekterih reči. Vendar mi se tudi žalostno zdi, ako kateri mlad modrijanček pravi: „Na svetu je vse minljivo.“ Tak je prezgodaj in prehitro izpraznil čašo življenja. Njega nobena reč ne zanima, ne veseli; on je na duhu in na telesu mertev in ni za nobeno rabo. Ali ne mislite, mladi prijatelj, da to meri na vas. Res je tudi in ne tajim tega, da nekterega tudi kaka nezgoda lahko na to prižene, da mrzi svet. Da li pa tak v samoti najde sreče, da-si ravno je išče, sodite sami. In da to leže razvidite, povem vam črtico iz svojega življenja. Ne mara, da vam bode še kedaj na korist. Spominjali se je bodete more biti še v poznejših letih. In tedaj porečete: „To mi je povedal nesrečen mož, ki že davno počiva v hladnem grobu. Iskal je sreče med svetom; ali bežala je pred njim. Iskal je je v samoti; tudi tukaj je ni našel.“ More biti vam se celó ukradejo besedice: „Lehka mu zemljica!“ In veselil se bom unkray groba, da nesrečni menih še v spominu živi.“

Debela solza mu zajgra v očesu. Tudi meni se je užalilo.

(Konec prihodnjic).

Vesela pevka.

(Zložil Hr. Pernè.)

Kaj ne bila bi vesela
Svojih pomladanskih dni?
Kaj bi pesmic ne zapela?
Enkrat le mladost živi.

Sladke ure mi tečejo,
Žalosti jaz ne poznam,
Kalne misli 'z glave vrejo,
Ako glas od sebe dam.

Kaj jaz prašam po zakladih,
Ki jih bogatin ima!
Rajši pojem v letih mladih
Pesem milo iz srcá.

Tuje mesta in dežeje
Malo mene mičejo; —
Zadovoljnost in veselje
V sercu le se najdejo.

Al kdor sreče skrbno iše
V daljnih krajih, čez morje,
Solzno le oko si briše,
Prave našel ni stezó.

In zató bom prepevala:
„Sreča v sercu le živi!“
Kje drugod bi je iskala,
Ko nikjer je najti ni?“

Ubežnik.

(Domača povest; spisal Andrejčekov Jože.)

5. Lovci.

„Miha! Miha! — Biglez! zbudil se že no in vstani, sedaj-le gremo. Le brž.“ Tako je klical Vranjkar mladega Bigleza, ki je ležal na klopi pa grozno smrčal, da se je slišalo celó ven. Ker pa se le ni hotel zbuditi, jel je še glasneje vpiti: „Miha! hoj! ali nič ne slišiš? ti zaspána kapa ti; vstani gremo loviti; za Kalom se že svetli, zdaj zdaj bo dan, potlej pa ne bomo nič dobili.“ In pri tej priči jame zopet butati s palico ob steno, da so se okna tresla.

„Kdo pa je?“ oglasi se slednjič zaspani Biglez, ki se je po dolgem Vranjkarjevem klicanju in ropotanju vendar zbudil. Brž odpré okno, ki je bilo na enej strani zamašeno s starim klobukom, da ne bi imela dež in veter prostega vhoda v Biglezovo sobo, ter pomoli svojo razmršeno glavo ven. „A, dobro jutro! si ti Vranjkar? pa si grozno zgodenj. Bil sem že zbujen, ko je ravno dve bilo, potlej sem pa zopet zaspal. E ti prebita rajtenga ti, tako-le je, zmeraj pride kaka sitnost. — Nekoliko mrzlo bo zunaj, ne?“

„Ti spiš, kakor drva“, pravi Vranjkar, „pol ure vém, da že razsajam krog hiše, pa ni od nikoder nobene duše; vas bi lahko s hišo vred kdo ukradel. Le urno se obleci, drugi že davno čakajo na cesti pri Topolščaku“.

Ne dolgo potem odpró se vežene duri in mladi Biglez, velik, čokat človek, primaha jo ven v zakrpanem pruštofu in z debelo gabrovo grčavko v roci. Na veženem pragu ozré se še po vseh štirih vetrovih in zdehaje pravi: „Dežja menim, da ne bo, ker gredó megle po burji“. Sedaj stopi še pod okno stranske stanice in pokliče ženo, da bi jej naročil, kaj bode treba čez dan delati. „Mica!“ reče, „sedaj-le grem, le dobro varuj doma. Če pride Reberčkov, da bi šel orat deteljišče, naj gré pa pastir ž njim, da bo za kolca držal pa voli vodil; stari oče naj gredó koj zjutraj po maši v laz, da zagrade tisto vrzel, da ne bodo vhajale ovce v rž; ti in pa Liza pa pojdite senožet ograbljevat in krtine poravnat, potlej pa fižol tudi posadite krog zelnika, da se ne bo raztresal tam po kašči. Takó, — le glejte, da se bo kaj storilo, ne da bi ležali, kakor klade, do dné. Krompirja vam ni treba danes saditi, nič se mu še ne mudi, raji ga bomo drugi teden, ko bo poln mesec ter bomo vsi skupaj doma. Volom ni treba več pokladati, nametal sem jim že jaz jarice v jasli, samo napoji naj je, preden pojde orat. — No, Bog in sv. križ božji, Vranjkar, sedaj pa le pojdiva“.

Na dvorišču pri Topolščaku je imel res župan Anžica zbrano že vso drhal srenjskih možakov, od najstarejšega očanca, starega Bregarja, ki je bil že trikrat oženjen in trikrat vdovec, do najmlajšega gospodarja Jurgeljna, ki se je še-le lansko leto oženil na Kolovraškem s prav zalim dekletom, ki ni šla ravno prazna od hiše. — Bila je to precej številna drhal, ker so bili skupaj možjé iz dveh fará: Sentóžbolčani in Blagóvičani.

„Ali smo sedaj vsi?“ vpraša župan ponosno, ko sta se tudi slednja dva loveca pridružila njegovej pogumnej četi. „Koliko nas je? — štirje, — osem, — dva — tri — najst, pa Topolščak; i no bo že še precej. Sedaj pa le na noge, možjé, zdaj zdaj bo vdarila štiri, potlej bomo pa figo dobili ne fantov. Ste preveč kesni“.

Rečem, da bolj ponosno, nego Napoleon svoje čete, vodil je župan Anžica svoje zveste podložnike. Trdo je stopal pred njimi, da so mu izpod okovanih petá kar iskre švigale, ter butal s svojo gorjačo ob tla, da se je pesek drobil po cesti. S tem pa je tudi svojim srenjčanom obudil veliko spoštovanje in celo strah pred njegovo osebo, kar ni bila ravno majhena reč. Kedar je on molčal, molčali so vsi, ker se ni nihče upal motiti svojega poveljnika v njegovem premišljevanji; kedar pa je on govoril, molčali so zopet vsi in pazno nastavljali ušesa, da bi natanko sprejeli njegova sporočila, ki jim jih je prav po očetovsko delil.

Kmalo dospajo k ovinku, kjer derži cesta, ali prav za prav grapesta, kolovozna pot pod peščenim hribom na Kolovraško. Župan zavihiti palico, in vsa truma obstane na migljaj.

„Sedaj se bomo razdelili“, pravi župan Anžica. „Vi Blagovičani greste tu-le gori za Bajarji po veliki cesti in ukraj Št. Ožbolta pa jo zavijete v hrib, mi drugi pa pojdemo todi tje-le za Kalo, ondi bodo brž ko ne fantje skriti. — Ti Krvina, ti si najboljši in najprevidniši, kolikor se jih je kedaj rodilo v Blagovici; tebi torej izročam te-le zaspane slamorezce, da je vodiš po hribih in hostah, kakor veš in znaš. Le dobro glej okrog, kje se bo kaj črnega premikalo, in če zagledaš le človeško podobo, skoči, hlastni, primi, drži, kot sam hudiman. Ni da bi kar kazal

po svojej navadi tiste dolge zobé, kot branjike, in gledal kvišku, kakor bi ti pečeni vrabci leteli v gobee, moraš tudi kaj storiti, potlej te bom pohvalil, veš ti reža režasta! Sedaj pa hajdi, le naprej“.

Krvina še ni nikdar vžival tako srečnih uric, kakor danes, ko ga je izvolil šentožbolski župan za svojega podžupana. Sam ne bi bil verjel, da ima še toliko veljave po svetu. Nikdar se še ni tako široko smejal in pomežkoval z očmi; še takrat ne, ko je s kozolca v zelniku zajca streljal in sta obadva h krati obležala na tleh: on, ki je padel s kozolca zbog samega strahu, ko je puška počila, in zajec, ki je dobil celo pest svinca tje v rebra. Da ob kratkem povem, oče Krvina so bili danes bolj veseli, nego bi bili tri frakeljne bezgovca ali brinjevca ali pa češpljevca izpili pri švedrastem Vričku, najslavnejšem žganjarji v Blagovici.

Na desni strani velike ceste poteza se v polokrogu precej visok, strm hrib, ki je na vrhu tako grebenast, da ne moreta skoraj dva človeka vstric iti. Sredi hriba je velika pečina, obrasena z resnjakom in in majhenim grmičevjem. Pod to pečino sta sedela ono jutro dva možaka. Prvega koj spoznamo po njegovej veliki postavi in zabuhlem licu, — Jerin Juri je; drugi pa je majhen, čokat človek, rujavega obraza in širokih lic. Njegove majhene, sovinje oči svetijo se mu, kakor blisk, ter naznanjajo popolnoma njegov značaj; po prsih pa mu maha dolga, razmršena črna brada.

„Kaj praviš ti Žvabov Martinek z Goré, ki si vseh muh poln, kaj mi je storiti, da jo utegnem lovcem?“ praša Juri svojega tovarša, ki je sedel zamišljen kraj njega in pušil tobak. „Da bi te vrag ne vzel, k vojakom pa res ne grem, in ravno zato ne, ker me hočejo farmanje po sili spraviti k njim!“

„Pa boš moral, če te vjemó, rad ali nerad, saj te ne bo nihče vprašal“, odvrne Martinek. „Kam pa hočeš iti? na Hrvaško ne moreš sedaj, ker je preveč zavarovano z iblajtarji. Jaz sem poskušal uni teden priti čez Sotlo, pa ni mogoče, skoraj bi jim bil prišel v kremplje. Dvema iblajtarjema sem porinil nož v prsi, krčmarici pa, ki mi je hotela zapreti duri, preparal sem trebuh od vrha do tal kar v enem dušku. Tako sem se rešil. — Druzega ti ne kaže, nego todi po tej-le hosti potikati se, saj gori ne bo gotovo nobenega. Jaz ti bom že prinesel vsaki dan kak požirek žganja in malo kruha, da ne boš lakote opredel; veš, sedaj se bodeš učil stradati, kakor sem se jaz včasih. — Če si pa že tako nesrečen, da te dobé v pest, pa si tudi nikar zavoljo tega glave ne beli. Nekaj časa si pri vojakih, potlej jo pa potegneš čez hribe in doline na Hrvaško, ondi se pridružiš drugim ubežnikom, katerih je mnogo, pa boš živel, da bo veselje“.

„Naka, — pri moji duši, da me ne bodo tako lahko dobili. Prve-mu, ki se me loti, preparal bodem trebuh in mu namotal čreva tu-le gori, da jih bo nosil na ražnu, kakor sv. Oražem na Goličaju“. Pri tej priči izvleče Juri velik nož iz nožnic, kateri je nosil vedno seboj.

„I saj sem že večkrat djal, Juri, da si ti korenjak, da malo tacih. Ti bi še hudiča v peklu pretresel in predremsal, da bi mu vsi udje popokali. Kakor nalašč si za našo družinjo, zato bi te bilo škoda, ko bi moral nositi puško po svetu, ker ti si za vse kaj več vstvarjen, le verjemi mi. Pa kakor sem že rekel, nič ne maraj, če te tudi vtaknejo v vojaško suknjo. Pri prvi priložnosti potegneš jo na Hrvaško k tolo-

vajem, potlej si pa brez skrbi. Ko bi jaz znal pisati, dal bi ti pismo do njih načelnika, midva sva zelo prijatelja, ker sem bil tudi jaz tri leta pri njem, ko sem ubežal od vojakov. Če bo mogoče, splazil se bodem jeseni tje doli in te mu priporočil kakor zvestega, pogumnega tolovaja; boš videl, kako te bo imel rad. Velik je ravno tako, kakor ti, in gleda tudi tako hudó. Koj ti poreče, da si „magyar báratom“, kakor je meni rekel; — on je Oger, veš, in je bil nekdanj huzar. A to ti je tič, ti ne verjameš! Doli se bodeš še-le prav privadil svojega posla, pri nas ni nič, ker ni tacih ljudi. Mi nismo tako izurjeni“.

„Če me boš res priporočil?“ prša Juri in se nekako odurno zakrohoče; „potlej, ko nazaj pridem, bova pa na svojo roko pričela to reč, jeli?“

„Bodem te priporočil bodem; tu imaš mojo roko, ná, če hočeš obé, da bom res spolnil svojo obljubo. Kaj meniš, da sem samo širokoustnež? Kedaj je še kaj obljubil Žvabov Martinek, da ne bi bil spolnil, kaj?“

„Ali prav pa vendar ne bo ta reč, kar mi počenjamo, veš Martinek, večkrat sem že to premišljeval“, pravi Juri po kratkem molčanji; kajti vest, tisti hudi červ, še ni mu popolnoma zaspala, ampak se še včasih zbudila in mu očitala njegove napake in pregreške, čeravno je ni dokaj poslušal.

„Ovbe, šleva šlevasta! kaj nek ti veš, ki si še komaj začetnik! Počakaj, da boš imel kaj skušnje, kakor jaz. Zakaj ne bi bilo prav? Vsak človek ima kako opravilo na svetu, da se živi: fajmošter pije ob nedeljah na pridigi, da se cerkev tresé, gospoda dére po kancelijah kmete, da ima že vse nože skerhane, mi pa ne znamo niti pridigovati niti ljudi odirati; za to se pa s tem pečamo, da tistim jemljemo, ki imajo preveč in se s tem živimo. Vsak človek se loti najraji tacega dela, ki mu gré bolj od rok, za ktero se vidi bolj sposobnega, ali ni res tako?“

„Res“, priterdi Juri.

„No, kaj pa čvekaš čvenka, pa molči, če ne razumeš teh reči. Če bi ti tako neumno bleknil tistemu hrvaškemu načelniku, koj ti goltanec zadrhne, kakor vrbcu“.

Dolgo sta se že pogovarjala in ugibala marsikaj, ker pa ta pogovor ni ravno važna reč v našej povesti; zatorej se rajši vrnimo k lovcem in poglejmo, kaj ti počnó.

Komaj kacih petdeset korakov pod hribom so ležali naši čvrsti Šentožbolčani in počivali na trati, ne vedé, da je blizo njih oni, ki ga iščejo. Oče župan so sedeli na vegastem kamenu in otepávali velik kos ajdovega kruha in zraven prigrizovali suho klobasico, drugi pa so ali tudi povživali s seboj prinesene reči, ali pa so pušili tobak iz majhenih turnčkastih pipic in gledali, kako se valé sivi oblaki proti nebu.

„Kaj se pa ti tako kislo držiš danes, Jurgelj?“ prša župan mladega Jurgeljna, ki ni niti zajuterkoval niti pušil, ampak mirno slonel pri krivi brezi in molčé zrl v tla.

„Morda se mu je doma peč podrla“, pravi smeje se Vranjkar.

„Saj je še zidal nisi, jeli Jurgelj, kako se bo nek podrla“, ugovarja mladi Biglez.

„To reč vam bode Anžica vedel morda bolj razjasniti, nego jaz, le njega poprašajte“, odvrne jezno Jurgelj in pogleda zaničljivo župana. — Kaj je bilo vzrok temu, da sta se Jurgelj in Anžica pisano gledala, vedela je zopet najpred osebnica Jera, ter raznesla med sosedi, da se oče župan, že pol leta vdovec, radi ozirajo po dekletih, še raji pa po mladi Jurgeljnovki.

Zdaj zašumi nekaj po hosti in po hribu doli prisopiha Juri. Lovci planejo kvišku ter se razkropé na vse strani, da bi mu zaprli pot. „Primate ga, držite ga!“ vpije župan in hiti prvi proti njemu z namerjeno gorjačo. Pa preden se je župan nadjal, sunil ga je Juri z nožem v desno ramo ter ga pahnil od sebe; ali v tem trenutku sta ga zgrabila od zad dva krepka možaka ter ga treščita na tla. Dolgo so se ruvali in premetovali, in le z veliko težo so mu izvili nož iz rok, s katerim je neusmiljeno vdeloval krog sebe in marsikoga ranil. Zvezali so mu roke na hrbtu z jermeni tako trdo, da so mu kar zatele, potem pa ga vlekli proti vasi. — Sedaj pride tudi Krvina s svojimi Blagovičani in jame na dolgo in široko pripovedovati, kako je zasledil Jurija in ga spodil iz njegovega skrivališča.

„To je hudičev sin“, djal je Vranjkar, „poglejte, kako je sunil župana z nožem, in mene je tudi ravsnil po roci, da mi kri teče“.

„E le tiho bodite“, kričali so drugi lovci, „saj ne bo več nobenega že ga imamo v pestéh“.

Juri je bil vojak v veliko veselje vaščanov, še bolj pa župana Anžice, ki je moral zarad rane štirinajst dni doma ostati. (Dalje prih.)

Komarjeva ženitev. *)

(Narodna pesem; priobčel in pojasnil D. Trstenjak.)

Komar se je ženil:

Muho si je vzal. —

Komar je mož, komar je mož,
komar je možka glava.

Gostovanje je bilo

V hiši na polici.

Komar je mož itd.

V hiši na polici, —

Noter v hrganjici.

Komar je mož itd. —

Bila je kuharica

Tetica stenica.

Komar je mož itd. —

Prišel boter keber,

Prinesel koš reber.

Komar je mož itd. —

Prišla botra bolha,

Prinesla koš kruha.

Komar je mož itd. —

Beli kruh so jedli,

Brazino pa so pili.

Komar je mož itd. —

Obad je bil godec,

Zakaj 'ma oster gobec.

Komar je mož itd. —

*) Znana med Ščavnico in Pesnico: Komar se je ženil, muho si je vzel itd.

Komar je z muho plesal,
Da se je zemlja tresla,
Komar je mož itd. —

Muha ni dobro skočila,
Komarja razjezila.
Komar je mož itd. —

Komar vzeme poleno,
Zažene muhi v koleno.
Komar je mož itd. —

Muha omedlela,
Še tisti den je umerla,
Komar je mož itd. —

Komar je bil vdovec,
Nikdar več ženolovec.
Komar je mož itd. —

Takošna je bila,
Komarjeva gostija.
Komar je mož itd. —

Variacijo te pesmi najdeš tudi v Razlagovi pesmarici. Hrga, hrganja, hrganjica pomenja: haustum, zajemač iz buče, tikve. Najimenitniša beseda pa je brazina. Rajni Stanko Vraz mi je nekoč drugo pesem pel, v kateri se reče, da je junak „farezino“ pil, kar pa ni drugega ko barezina, brazina, ker Slovenci kraj Mure glasnik **b** radi v **f** na početku spreminjajo.

Jaz sem povsod slišal brazina, in v narodnih pesmih slovenskih in pa v pripovedkah je brazina to, kar Judom: amrita, Grkom in Latinom: ambrosia in nectar.

Po mojem mnenju je bila brazina pivo iz bara ali pa pire, in beseda se vjema z litevsko: broga, rusko: braga, bražka, polsko: braha, lužičko: bražka v pomenih: Bierwürze, Dünnbier, Brantweimaische*), in je sorodna, kar je že Diefenbach omenil, (ni pa tujka kakor Miklošič misli) z novokeltskimi besedami: bragu, Malz, staro-ngleški: bragot, rž, nemšk: brëgen, frigere, φρύγευ, sansk: brdž, odkod: bržolica, caro assa, ktero besedo so tudi Slovencem nekdanj sosedni Bavarci od Slovencev vzeli: Brisolen, Praselere; vendar tudi nemški jezik pozna: brassen.

S koreniko brg je sorodna: prg, zato pražiti, prga, ruski, kjer med **r** in **l** rad samoglasnik stopi, pirog. **)

*) Stari Numantinci (Španjolci) so po Pliniji (H. N. 22, 25) ex frumento potionem imenovali: caelia. Ali se ne bi smelo primerjati staroslov. kol-ivo, frumentum coetum, ruski: kol-evo. Pis.

**) Napeva ni bilo mogoče ponatisniti.

Vredn.

Kozlovska sodba v Višnji gori.

(Lepa povest iz stare zgodovine; spisal J. Jurčič.)

(Konec).

In vstal je v tem sodnjem zboru višnjanskih modrijarhov, starešin in sodnikov Pavle Zaropotaj, prvi sodnik in župan tega starega mesta. In svitlo je sodnik Zaropotaj po zbrani množici pogledal, trikrat z ustmi zamakal in glas povzdignil menda tako-le:

Kaj smo se danes zbrali? To vprašam vas, stari Višnjanje, zaslomba in podpora našega slavnega mesta, in tudi vas, ki usta odpirate in ušesa nastavljate po vsej spoštljivosti, da bi zaslišali kaj je pravica s katero je Bog med ljudi poslal. Kaj se nismo zbrali zašoljo Drnuljevega kozla Lisca in zarad Slamorezčevega vrta. Ta hudobna kozlovska zver je namreč, zapeljana po svoji meseni poželjivosti, po pregrešni lakoti in požrešnosti, dalje po lenobi in nemarljivosti svojega gospodarja Lukeža Drnulje, namenjena bila, da bi vse zelje, vso peso, korenje, česno in čebulo na Andraš Slamorezčevem vrtu posmukala, pojedja, potrla in požrla. Kaj ne, Višnjanje, da smo mi od nekdanj bogaboječi in pravični?

„Smo, smo“ odgovarja višnjansko ljudstvo.

„Če smo bogaboječi, poslušajmo, kaj Bog pravi. Deveta in deseta zapoved pravi, da ne smemo ničesa poželeti, kar ni naše ampak našega bližnjega. On prepoveduje vse hudobne misli. Če jaz mislim komu zelje snesti ali pa buče, je pri Bogu toliko, kakor da bi je bi bil res snel. Drnuljev kozel je pa poželet svojega bližnjega blago, on je pregrešno čez plot gledal, toraj ga obsodimo na smrt!“

In vse ljudstvo zagrmí: „Obesimo ga!“

„Lukež Drnulja pak“ — govori višji sodnik dalje — „ni nič kriv tega. Njega ni bilo doma in kar je še več, on je dober nočni čuvaj. Dajmo mu samo pet gorkih palic po podpletih, pa nič več“.

„Pet palic!“ kričé Višnjanje.

Ko se vihar poleže, viši sodnik Zaropotaj pa vsede, kar vstane sivobrati starešina Žužnal in tako govori:

Ko sem še jaz v sami srajci in brez hlač okoli tekal, tačas je bilo drugače v Višnji gori. Kaj sem hotel reči? — tačas še nismo imeli studenca z deskami kritega in solnce je bolj gorko sijalo ko zdaj. Tačas smo imeli bolj urne noge, boljše oči in vse živote bolje ko zdaj. Pa kaj sem hotel reči — da, Lukež Drnulja ni nič boljši ko njegov kozel. Le ubijmo ga in umorimo, bode vsaj drugopot vedel svojega kozla dobro privezati doma, da ne bo mogel poskušati kako bi se škoda delala“.

Andraš Slamorezec je od veselja poskočil in zavriskal, ko je zaslišal te modre besede starega starešine Žužnjala. Ali gospodar Gobežal drugi starešina, sovražnik Žužnjalov trikrat z glavo zmaje, v četrtilič pa pa srdito vstane in pravi: Kakove so te besede, ktere sem zaslišal?

To niso prave besede. Bodimo, Višnjanje moji, pošteni z ljudmi, da bo Bog z nami pošten; milost skazimo in pravico, da nam Bog milost skaže in pravico; ne srdoritimo se, da se ne bo on srdoril. Saj veste, da imamo našega polža v veliki časti, kar je lepo in prav. Od njega, od našega polža se čednosti učimo. On je pohleven, toliko hišo ima, da jo s seboj nosi, roge ima, pa ne bode, noge ima, pa ne kolovrati naglo, ampak lepo in počasi leze, kar je prav; ob kratkem: nikomur nič žalega ne prizadeva. Še mi tako bodimo. Glejte, Višnjanje moji, ko bi kdo izmed nas — česar nas pa sveti Bog obvaruj — hotel našega polža dražiti, drezati in cukati, kaj bi pač storil? V svojo hišo bi se tiho nazaj pomeknil in bi sam pri sebi djal: Bog jim grehe odpusti; saj ne vedó, kaj delajo. Posnemajmo svojega starega polža, da se bo nam dobro godilo in nam bode dobro na tem svetu. Odpustimo Lukežu Drnulji ne le smert, temuč tudi tistih pet palic po podplatih. Kozlu Liscu tudi odpustimo, on je neumen, ne ve kaj je pravo in grešno. In če to storimo, Višnjanje, bode današnje in vse prihodnje dni Bog vesel, da je Višnjo goro ustvaril“.

Vse Višnjanke skoraj s svojimi otroki se v jok spusté, ko zaslišijo ta govor od polževih čednosti. Kakor bi mignil, bilo je veliko število veljavnih mož za Grbežla in pomiloščenje Drnuljevega Lisca. Strahoma je tožnik Slamorezec videl to premembo misli mestnih sodnikov in tekal okrog, da bi jih zopet vsaj polovico na svojo stran nazaj pridobil. In res vstane v drugič starešina Žužnjal in v dolgem govoru glasuje za kozlovo in Drnuljevo smert bojè tako izvrstno, da so se zdajci Višnjanje razpolovili na dve stranki, ena za milost, druga manjša za smert kozlovsko.

Govorili so še sodniki in meščanje: Jurček Griža, Bošte Krevs, Peter Štrama, Marko Črmaž, Miha Kisovar, Jožman Kravopasec in še več zaznamovanih slovečih možakov eni z Gobežlom, eni z Žužnjalom.

Ne morejo se zediniti, zmešnjava je velika, srditi postajajo in eni pesti stiskajo.

Viši sodnik in župan Zaropotáj, ki je bil h Gobežlovi večini prestopil, boje se, da bi prihodnje leto zopet izvoljen ne bil, imel je veliko preglavice in križev, kot prvosednik primeren red ohraniti. In ker je videl, da se zlasti zarad tega pričkajo in pulijo, ali ima kozel Lisec um in pamet ali ne, zmislil se v svoji modri glavi in pravi:

„Možje! stojte, poslušajte! kaj bi bilo, ko bi mi po kozla Lisca poslali ter bi ga preiskali in pretipali in razvideli, ali ima pameti ali je nima?“

S tem predlogom ste bili obe stranki zadovoljni in Lukež Drnulja je z mestnjani: Kašopiharjem, Lasačem in Črmažem dirjal domu, da bi kozla pred visoko in čestito sodnijo pripeljal.

Med tem so si višnjanjski možjé malo oddehnili in pot z vročega čela obrisali, vendar so željno pričakovali, ali se bo kozel pametnega skazal ali ne.

Drnulja pak s solznim očesom doma Lisca omotvozi in ga vleče za seboj opominjuje Črmaža, da naj ga poganja, pa le — prav z lepo. Liscu pak žalosten pravi: O ko bi se dalo, da bi midva jaz in ti mogla zdajle kože menjati in glave tako, da bi bil jaz kozel ti pa moj gospodar Drnulja! Zakaj če se ne boš dobro obnašal, obesili te bodo in še

meni ne bo dobro. O da bi vsaj toliko ti danes pameten bil, da bi se vsaj tako neumnega delal, kakor si neumen bil, ko si šel čez plot Slamorežčevo zelje gledat in si sebi in meni hudo storil“. Pravijo, da kozel na to ni ničesa odgovoril svojemu žalosti polnemu gospodarju Lukežu Drnulji,

Prišedši med sodnji zbor, kozel se malo zmeni za vse sodnike in starešine, temuč meni nič tebi nič se vleže in se z zadnjo nogo prav dobro za vratom popraska.

„Kozel je neumen, ne ve kaj bi storil, ničesa se ne boji“, sklepa iz tega Gobežel.

„Ni neumen“ vpijejo nasprotniki in glejte čuda: kozel Lisec sam odmaja z brado.

„Ali ste videli“ kričé nasprotniki.

„Muho je odganjal“, vpije Drnulja in srdit, da se Lisec tako slabo obnaša, zamahne z batino nad njim. Kozel se ustraši, iztrga iz njegovih rok in kakor bi devet naglavnih grehov nad seboj imel, zdirja po trgu in naravnost domu. „To je slaba kozlova vest!“ pravijo Žužnjaj in njegovi privrženci in o gorje! — Drnulja vidi, da se število prijateljev zopet manjša. Pristopi k starešini Gobežlu in mu skrivaj pravi: „O ljubi oče Gobežel! tri jare kokoši vam do prve nedelje prinesem, le rešite me iz teh rev in težav“.

Toda ni bilo treba jarih kokoši, kajti v tistem hipu pride sloveč berač in vedež višnjegorski Flerè Krivostegno. Ta je mnogo sveta obhodil, imel od Boga po višnjanski veri poseben dar modrosti ter je znal coprati, da so zdravi oboleli, bolni umirali.

„Flerè Krivostegno naj sodi za vso Višnjo goro“ zmisli se neka ženska in na enkrat je Flerè sedel na Zaropotajejevem stolu, svojo bergljo ob sebi vzdignil in jel pozvedovati, kaj je in kako je. Obe stranki ste ga bili veseli, ker tako je hitro zopet edinost in zloščina prišla v ljubo višnjansko mesto; celo Lukež Drnulja se je obveselil, ker je z družimi meščani vred veliko stavil na pravičnost in posebne božje darove Krivostegnove.

Dolgo naslanja vedež Flerè kosmato brado na bergljo in misli: „Višnjanje, tukaj je težko soditi“ — pravi Flerè Krivostegno. „Zakaj greh je storjen in ni storjen. Ko bi bil kozel zelje požerl, topli bi ga bili s palicami, da bi bil čutil. In Andraš Slamorezec bi zelja ne bil imel. Zdaj pa kozel ni zelja pojel. Slamorezcu ni nič škode. Greh poželjivosti pa ima vendar kozel nad seboj, zato je kazni vreden. Hüm hüm, to je težko soditi“.

In zopet nasloni kosmato brado in misli.

In glejte! Proti poldne je bilo, kar vstane vedež Krivostegno počasi tri prste na čelo dene in pogleda svitlo in veselo po višnjanski drhali.

„Božji duh ga je razsvetlil, poslušajmo! šepetajo stari in mladi. Krivostegno pak govori in razsodi tako-le:

„Ker se kozel ni z zeljem mastil, pa bi se rad mastil, ker je čez plot gledal, pa ni mogel čez plot, zato naj bo po svoji senci tepen z devetimi udarci. Njegov gospodar Drnulja pak naj bo ta tepež gledal z zavezanimi očmi, ker je kozla slabo privezal. In zato ker mu je ušel, zato bomo pol ure s palico zamahovali nad njim“.

„To je višnjanski Salomon!“ vpije krdelo.

Trikrat je še solnce nad Višnjo goro stalo in ko je v četrtič prišlo, gnali so kozla Lisca in Lukeža Drnuljo iz mesta ven na hrib Peščenjak in tam, kjer so na hribcu stale slavne višnjanske vislice, tam je bil kozel Lisec vpricho višnjanske množice po senci tepen in Drnulja je to tepenje z zavezanimi očmi gledal in s palicami so nad njim zamahovali.

J. J.

Prislovice i reki iz Istre.

(Poslal J. Volčič.)

Ako je pogajano, ni prodano. — Ki na veru proda, ceno proda, zgubi prijatelje i novac nima. — Kega ni od Boga strah, niti ga ni od ljudi sram. — Ki na tuje posle misli, na svoje zabi. — Tuji težak slab gospodar. — Prijatelj nepozvan malo poznan. Ča se reje vidimo, bolje se ljubimo. — Od drugega zlo govoriti, boli; a sam sebe hvaliti, smrdi. — Ne daj nam Bog živim va zemlju (nenaravsko), a mrtvim izpod nje (vera va vukodlake). — Zima železne zube ima. — Valja jesti kruha, dokle se ča drugoga skuha. — Ki kliče, neka pomiče (posluži). — Slabo je storil posal, ki je va maju suknju prodal. — Od njega ni krka ni mrka. — Bože, moj stvoritelju, i Bože, moj odkupitelju! ja sam tvoje stvorenje, ali sam i tvoje vredjenje (reku pred spovedjo neki). —

Obzor.

Letna sporočila slov. gimnazij in realek. Večina slovenskih gimnazij in realek je tudi letos izdala svoja letna sporočila o poduku in duševnem napredku učeče se mladine; bodi nam dovoljenih nekaj besed o njih v sledečih vrsticah: 1) „Sporočilo c. k. novomeške gimnazije“ obsega na čelu slovenski spis „Pravila za pisavo“, v katerem razglaša prof. Ladislav Hrovat prav praktičen navod o rabi slovenskih brezna-glasnic ali enklitik. Vsak prijatelj nepresiljene in naravne slovenske pisave mora biti g. pisatelju jako hvaležen, da je teorijo o slov. enklitikah, ktere mnogo pisateljev ne ume, še enkrat povzel in jo z mnogimi prikladnimi iz-gledi pojasnil, da bo zdaj vsacemu lahko umevna. Da pa obrodi ta lepa razprava zaželenega sadú, ne sme ostati nepristopna večini Slovencev. „No-vice“ so ta spis temeljito pretresle; želeti bi vendar bilo, da razglasé tudi spis sam, da se bo pretres še bolje umel in da zgine s časom spet tista čudna in nenaravna stava enklitik iz naše pisave, ki se je va-njo vrinila po nevedosti — ker se nauk o rabi slovenskih brezna-glasnic po mnogih stranéh ni prav umel in se žalibog tudi dan danes povsod ne ume. Naj ta nauk vsak temeljito premisli, komur pride omenjeni sestavek v roke, da krenemo

s časom v pisavi spet vsi po pravem poti! Učencev je štela gimnazija konec leta 200; med njimi je bilo 199 Slovencev. — 2) „Sporočilo c. k. ljubljanske gimnazije“ ima na čelu dva spisa; nemški Kandrnalov „Ueber Johann Amos Comenius und seine Didaktik“ govori o največem pedagogu 17. veka, ki je bil po rodu Slovan, drugi slovenski Melcerjev „Volitev Rudolfa I. in slavna bitva na moravskem polji l. 1278“ pripoveduje nam v lepi besedi izvolitev preslavnega Rudolfa I. za cesarja in njegovo zmago nad mogočnim Otokarjem, njegovim nasprotnikom. Učencev je imela gimnazija 589, med njimi 497 Slovencev, 90 Nemcev in 1 Laha. — 3) „Sporočilo c. k. celovške gimnazije“ zapopada zanimivi zgodovinski spis „Die Reformation und Gegenreformation in Klagenfurt“ od prof. o. N. Lebingerja; učencev je štela gimnazija 427; med njimi ja bilo 327 Nemcev, 98 Slovencev in 2 Laha. Slovenščina se je predavala samo v štirih tečajih, v vsakem razredu po dve uri; učil jo je g. A. Umek. Če se že ne dá slovenščini, kar jej gre po postavi in česar smo lani pričakovali, prosimo vsaj, da se ne preobloži slovenski učitelj, slovenščini na kvar, z uramf iz drugih predmetov, kar se je žalibog lani zgodilo! — 5) „Sporočilo c. k. mariborske gimnazije“ ima na čelu dva prav zanimiva spisa. Prvi slovenski pod naslovom „Nekoliko sklepov na predzgodovinsko omiko slovanskih narodov v obče in slovanskega naroda posebej povzetih iz primerjanja jihovih jezikov“ slika nam v glavnih potezah izobraženost slovanskih prededov v predzgodovinski dobi; naj se seznanj ž njim vsak omikani Slovenec! Spisal ga je prof. J. Majceiger; drugi nemški se glasi „Die deutschen Geschlechtsnamen mit besonderer Rücksicht auf Marburger Namen“, spisal ga je prof. R. Reichel. Za slovenski uk je bilo na tej gimnaziji blizo najlepše poskrbljeno, hvala za to preč. gg. vodji in profesorjem! Štela je ta gimnazija 314 učencev, med njimi 179 Slovencev. — 6) „Sporočilo c. k. celjske gimnazije“ ima tudi letos en spis v slovanskem jeziku pod naslovom „O slovanski sklanji“, od prof. Žolgarja kot nadaljevanje lanskega spisa „o slov. glagolu“; kar so „Novice“ o njem povedale, to je tudi naša misel. Gimnazija je štela konec leta 302 učencev, med kterimi je bilo 225 Slovencev — 7) „Sporočilo c. k. goriške više realke“ obsega letos mimo kratkega nemškega jako zanimiv slovenski spis, z naslovom: „Vodilce za lepo pisavo in kratka razlaga prozaičnih in pesniških spisov“, kakoršnega smo doslej Slovenci za šolski poduk že močno pogrešali. V njem je govorjenje o slovstvu sploh, o pisateljskih lastnostih, o snovi in kako se razvija, o logični popravi in razredbi, o ličnosti govora, o govoru v prilikah ali prenosih, o slogu, o razgovoru, o zgodovinskih spisih, o romanu in noveli, o govorih in o poeziji, kar je vse prav lehkoumno in za mladino dosti obširno pojasnjeno. Gosp. pisatelj Fr. Zakrajšek je nam Slovencev močno postregel s tem navodom k jedernati pisavi in k pravi razumevi. raznih slovstvenih izdelkov. Realka je štela konec leta 175 učencev; njih narodnost ni razvidna iz programa. — 8) „Sporočilo c. k. goriške gimnazije“, ki ima na čelu laški spis „Vittorio Alfieri“, kaže, da je bilo na goriški gimnaziji 408 učencev in da se je v niži gimnaziji Slovencev kerščanski nauk slovenski razlagal. Narodnost učencev ni očitno naznanjena. — 9) „Sporočilo c. k. niže realke v Kranji“ ima nemški spis „Ueber die Theilnahme der englischen u. franz. Könige an den Kämpfen zwischen den Welfen u. Hohenstaufen“ od Dominkuša; imela je gimnazija 83 učencev, ki so bili vsi Slovenci.

* Globoko rano je vsekala nemila smrt slovenski vedi in slovenskemu slovstvu; pokosila nam je 30. avgusta na naglem učenega preiskovalca domače zgodovine in starinoslovja, g. Petra Hicingerja, dekana postojnskega, v 56. letu njegove starosti. Rajnki je bil eden prvih buditeljev našega naroda in do njegove smrti nevtrudljiv delavec na slovstvenem polju slovenskem. Naj v miru počiva!

* Sloveči skladatelj slovenski g. dr. Benjamin Ipavec v Gradcu bo dal svoje „Slovenske pesmi za en glas in glasovir“ po naročilni poti na svitlo. Da jih pa more kolikor mogoče po nizki ceni prodajati, vabijo se čast. slov. čitalnice in druge rodoljubne družbe, da nabirajo naročnike na to delo. Tisk bo v kakih 6—8 tednih dokončan; en iztis pa bo veljal v veliki, za glasovir navadni obliki z lepim zavitkom 60 nkr.

* Na Dunaju se tiska jako zanimiva knjiga pod naslovom „Život i običaji naroda srpskoga“, ki jo je v rokopisu zapustil sloveči Vuk Stef. Karadžić. Knjiga razpada na osem poglavij: I. Običaji o raznijem praznicima; II. Običaji o najznatnijim ljudskijem dogadjajima; III. Vjerovanje stvari kojijeh nema; IV. Postanje gdekojijeh stvari V. Junaci i konji njihovi; VI. Život; VII. Igre in VIII. Zakon. V tem delu je tako rekoč opisano celo življenje srbskega naroda; torej jej ni treba še posebne priporoke. Knjiga bo velika okoli 24 tiskanih pol; naročnina iznaša samo en gld. a. v., pošlje naj se pa vsaj do 15. t. m. pod naslovom: Anna Karadžić, Landstrasse, Marokauergasse Nr. 3 in Wien. Imenik naročnikov bode knjigi pridjan. Naj se oglasi tudi izmed Slovencev več naročnikov na to zanimivo delo!

* V Mariboru je prišla na svitlo izvirna gledališčna igra v slovenskem jeziku „Samo“, ki jo je spisal g. Fr. Remec. Gena jej je samo 30 nkr. Da si najde pot tudi v Celovec!

Naznanilo zastran „Cvetja“.

Izdava nove (VI.) šestke „Cvetja iz domačih in tujih logov“ se doslej zarad pomanjkanja materijalne podpore še ni mogla pričeti; da se more to v kratkem zgoditi, vabimo vse rodoljubne Slovence in sosebo no našo odraslo mladino na obilno naročbo! Naročnina za vsak vezek znaša 25 kr., za 6 zvezkov s poštnino vred pa 1 gld. 60 nkr.! Obsegala bode ta šestka (a novi Jurčičev roman „Cvet in sad“ (okoli 18 pol). b) M. Grabovskega prelepo povest „Zamet“ v Podgoričanovem prevodu in c) še kako večje ali manjše pripovedno ali dramatično delo, kolikor bode prostora. Oglasila prosimo vsaj do konca t. m.; denarji pa naj se pošljejo še le tedaj, kedar gg. naročniki 1. snopič v roke dobé. Brez dovoljne in redne materialne podpore „Cvetje“ ne more izhajati; tisti 26 gg. naročniki, ki so naročnino že poslali, naj pa obrnejo potem s poslanimi denarji, kakor jih je volja, če bo morala zdava ipopolnoma prenehati.

V Celovcu 1. oktobra 1867.

Vredn. slov. Glasn.